



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **MK Pro s. r. o.**, se sídlem Dlouhá třída 705/16, Praha 1, zast. JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem, se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31 A 9/2011 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Leoše Viktorina, advokáta, se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Inspektorát žalované v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“), výrokem I. rozhodnutí ze dne 6. 9. 2007, č. j. 4699/189/7/2007-SŘ, žalobkyni uložil pokutu podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o vinohradnictví“), ve výši 5 000 000 Kč, za:

- a) porušení povinností stanovených v čl. 47 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 ze dne 17. května 1999 o společné organizaci trhu s vínem, tím, že žalobkyně nedodržela pravidla pro označování a to jak na obchodních dokladech, průvodních

dokladech a etiketách, čímž spáchala správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví;

- b) porušení povinnosti stanovené v § 27 odst. 4 písm. b) bod 3. zákona o vinohradnictví tím, že žalobkyně uváděla do oběhu vína nakoupená od dodavatelů EURO-RING s. r. o., CARZONIA s. r. o. a LUKAMEL, kdy původ vín nebyl doložen listinami o původu produktů a jednalo se tedy o produkty neznámého původu, nakoupené na základě faktur s odkazem na číslo jednací rozhodnutí o zařídění, která žalobkyně nedoložila, faktury jsou uvedeny v tabulkách číslo 1, 2 a 3, které tvoří nedílnou součást rozhodnutí, čímž spáchal správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví.

Výrokem II. žalobkyni uložil uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010 č. j. AD994-19/2008/96/9/2007-SŘ změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že žalobkyně uváděla v období od srpna 2005 do února 2007 do oběhu vína, nakoupená od dodavatelů EURO-RING s. r. o., CARZONIA s. r. o. a LUKAMEL, kdy původ 3 364 250 litrů vín nebyl ve 179 případech doložen listinami o původu produktů, a jednalo se tedy o produkty neznámého původu, nakoupené na základě faktur z let 2005 – 2007 s odkazem na číslo jednací rozhodnutí o zařídění, která žalobkyně nedoložila, jež jsou uvedena v tabulkách číslo 1, 2 a 3, které jsou součástí výroku tohoto rozhodnutí. Tím žalobkyně porušila povinnosti stanovené v § 27 odst. 4 písm. b) bod 3 zákona o vinohradnictví, naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ee) téhož zákona a za to se jí podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví ukládá pokuta ve výši 300 000 Kč. Výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl zároveň změněn tak, že podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je žalobkyně povinna uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[3] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný ve vztahu k prvnímu skutku [kterým se žalobkyně měla dopustit správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví], uvedl, že nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto jej vypustil z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Při hodnocení závažnosti spáchaného správního deliktu podle § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví vzal žalovaný v potaz velké množství vína, u něž nebyl doložen jeho původ a které žalobkyně uvedla na trh. Žalovaný dále zohlednil majetkové poměry žalobkyně. S ohledem na charakter a míru porušených povinností dospěl k závěru, že přiměřená výše pokuty činí 300 000 Kč, tj. 6 % procent z maximální možné výše pokuty.

[4] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v první řadě namítala, že žalovaný nerozhodl o celém předmětu řízení, neboť se nezabýval správním deliktem podle § 36 odst. 1 písm. jj) [z kontextu je zřejmé, že žalobkyně měla ve skutečnosti na mysli § 39 odst. 1 písm. jj)] zákona o vinohradnictví. Řízení bylo zahájeno pro dva samostatné správní delikty, přičemž správní orgán prvního stupně rozhodl o vině kladně v případě obou deliktů. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že žalobkyně se dopustila správního deliktu pouze podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví. Pouze v odůvodnění uvedl, že se rozhodl vypustit skutek, kterým se měla žalobkyně dopustit správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví. Takový způsob rozhodnutí o části předmětu řízení označila žalobkyně za nepřipustný. Zdůraznila, že řízení bylo zahájeno pro dva samostatné na sobě

pokračování

nezávislé správní delikty a není proto možné pouze v odůvodnění konstatovat, že spáchání jednoho správního deliktu nebylo prokázáno a proto byl z odsuzujícího výroku vypuštěn. V této souvislosti žalobkyně poukázala na skutečnost, že trestněprávní doktrína dospěla k jednoznačnému závěru, že v případě, kdy se nejedná o dílčí útoky jednoho pokračujícího deliktu, ale o samostatné, byť sbíhající se delikty, musí být o každém z nich rozhodnuto samostatně.

[5] Žalobkyně dále namítala porušení svých procesních práv, zejména práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vyplývajícím z ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný si totiž v odvolacím řízení opatřoval podklady (důkazy) pro své rozhodnutí, když žalobkyni vyzval k přeložení některých dokladů. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že provede-li odvolací orgán byť jediný důkaz mimo ústní jednání, musí účastníka vyzvat k realizaci jeho práva uvedeného v § 36 odst. 3 správního řádu. Rovněž namítl, že žalovaný neprovedl důkaz listinami v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu, přestože tyto listiny v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotil jako důkazy. Neprovedení důkazu způsobem, který nařizuje zákon, představuje podle žalobkyně porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu nahradit žalobkyni náklady řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31 A 9/2011 – 47 rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaný je povinen ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 581 Kč k rukám jeho právního zástupce. Krajský soud se plně ztotožnil s námitkou žalobkyně, že žalovaný nerozhodl o celém předmětu řízení. Poukázal na skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení správního řízení ze dne 20. 8. 2007, č. j. 4386/189/7/2007-SŘ, které bylo do vlastních rukou žalobkyně doručeno dne 28. 8. 2007. Z obsahu tohoto oznámení je zřejmé, že s žalobkyní bylo zahájeno správní řízení pro spáchání dvou správních deliktů, a to správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví a správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) téhož zákona. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně pak byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání obou těchto správních deliktů. Rozhodnutím žalovaného však bylo ve výrokové části rozhodnuto pouze o správním deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví. O správním deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví se žalovaný ve výroku svého rozhodnutí vůbec nezminil. Výrok rozhodnutí žalovaného tak je podle krajského soudu z tohoto důvodu nezákonný.

[7] Krajský soud dále uvedl, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané formální i obsahové náležitosti, kterými jsou výroková část, odůvodnění a poučení účastníků o oprávněm prostředku. Těžiště rozhodnutí spočívá v jeho výrokové části, v níž se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení (srov. ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu). Řádně formulovaný výrok včetně konkrétního popisu skutku a uvedení právního ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, představuje nezastupitelnou součást rozhodnutí. Pouze z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a

jaké opatření či sankce byly uloženy, jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Na výrokové části správního rozhodnutí je rozhodnutí jako celek postaveno. Účastníkům řízení o správním trestání musí být z výroku rozhodnutí zřejmé, za jaké jednání jsou postihováni, tento skutek musí být vymezen tak, aby nemohl být zaměnitelný s jiným. Vzhledem k výše popsané zásadní roli výroku ve vztahu ke správnímu rozhodnutí jako celku tak podle krajského soudu nepostačuje, pokud by specifikace deliktního jednání byla uvedena až v odůvodnění správního rozhodnutí a nikoli v jeho výroku.

[8] Ohledně žalobkyní namítaných vad řízení dospěl krajský soud k závěru, že k tvrzenému pochybení žalovaného v naznačeném směru v odvolacím řízení skutečně došlo. Krajský soud poukázal na znění § 36 odst. 3 a § 53 odst. 6 správního řádu a konstatoval, že žalovaný v rámci odvolacího řízení hodnotil důkazy (byť předložené žalobkyní) a měl tudíž při jejich provádění mimo ústní jednání vyhotovit protokol podle ustanovení § 18 správního řádu. Význam protokolu o provádění důkazu je totiž pro účastníky řízení o správním deliktu zcela zásadní. Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou. Krajský soud dále podotknul, že dokazování ve správním řízení, obzvláště v citlivé oblasti správního trestání, kam sankční řízení před žalovaným nepochybně patří, musí splňovat ústavní parametry dokazování a respektovat ústavní a mezinárodní kautely spravedlivého procesu. Vzhledem k citelné ekonomické újmě, které mohou přivodit ukládané pokuty, je podle krajského soudu třeba pečlivě dbát na to, aby účastníci řízení měli zaručena všechna procesní práva.

[9] Podle krajského soudu je zásadní, aby žalovaný v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve smyslu „trestního obvinění“, respektoval zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Dokazování musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka řízení být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Ke krajským soudem vytýkanému pochybení spočívajícímu v chybějícím výroku ohledně správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví, žalovaný uvedl, že předmětný skutek byl jak v oznámení o zahájení správního řízení, tak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán natolik neurčitě, že z něj nebylo seznatelné, kdy, kde a čeho konkrétně se měla žalobkyně dopustit. Nejednalo se o takové vymezení skutku, které by jej činilo nezaměnitelným s jiným. S ohledem na chybějící náležitosti vymezení skutku dospěl žalovaný k závěru, že vypuštěný skutek nebyl vůbec skutkem a nebylo tudíž ve vztahu k němu na místě řízení zastavit. S touto argumentací se však krajský soud nevypořádal a omezil se pouze na posouzení toho, zda se skutky popsané v oznámení o zahájení řízení zrcadlily ve výrokové části rozhodnutí žalovaného, aniž by posoudil, zda se

pokračování

v oznámení o zahájení řízení skutečně v obou případech jednalo o popis skutků jako takových.

[11] Ohledně procesních pochybení vytýkaných mu krajským soudem stěžovatel nejprve poukázal na skutečnost, že krajský soud založil podstatnou část svého odůvodnění k průběhu dokazování v odvolacím řízení na citaci závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82. Tento postup stěžovatel nepovažuje za případný, neboť ve věci řešené rozšířeným senátem se jednalo o provádění důkazu ohledáním. Krajský soud neposoudil charakter podkladů, z nichž stěžovatel vycházel, ani to, že ohledání je specifický důkazní prostředek. Závěry shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu tak podle stěžovatele nelze vztáhnout na posuzovanou věc, ve které bylo rozhodováno čistě na základě listinných podkladů, z nichž část byla získána během úřední kontroly (žalobkyně tak s nimi byla seznámena) a část předložila sama žalobkyně na výzvu stěžovatele. Protokoly o kontrolních zjištěních nelze podle žalovaného považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 53 správního řádu, ale toliko za podklady rozhodnutí podle § 50 odst. 1 téhož zákona, neboť se nacházejí již ve správním spisu správního orgánu prvního stupně. Podle stěžovatele se jedná o případ analogický k postupu soudů ve správním soudnictví, které dokumenty nacházející se ve spisu rovněž nepovažují za důkazní prostředky a neprovádí jimi dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117). K povaze protokolů o kontrolních zjištěních stěžovatel dále uvedl, že jsou výstupem zvláštního řízení podle zákona o státní kontrole, které je podle konstantní judikatury samostatným řízením odděleným od správního řízení o uložení sankce za správní delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80). Protokoly tudíž nepředstavují podklad, který si správní orgán opatřuje v řízení o uložení sankce za správní delikt, ale tvoří součást spisu vedeného v řízení podle zákona o státní kontrole, který jako celek tvoří podklad ve správním řízení o udělení sankce. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že sama žalobkyně mu předložila podklady, na základě kterých stěžovatel posuzoval její majetkové poměry. Také v případě těchto podkladů se podle stěžovatele jedná pouze o podklady ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, nikoli důkazní prostředky ve smyslu § 53 téhož zákona, neboť za důkazy je třeba považovat pouze takové podklady, které správní orgán vedou k závěru o skutku (protiprávním jednání). Tuto úlohu však podklady pro závěr o majetkových poměrech žalobkyně neplní.

[12] Vzhledem k výše uvedenému má stěžovatel za to, že se v případě všech podkladů jeho rozhodnutí jedná nikoli o důkazy, ale o jiné podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, u nichž se postup podle § 18 odst. 1, či podle § 53 odst. 6 správního řádu nepoužije.

[13] Stěžovatel dále zpochybnil závěr krajského soudu, že provádění důkazů musí být primárně prováděno při ústním jednání. Podle stěžovatele totiž ze znění § 49 odst. 1 správního řádu vyplývá opačný závěr, že správní řízení není ovládáno zásadou ústnosti, nýbrž písemnosti. Stěžovatel dovodil, že pokud zákon nařízení ústního jednání nepředepisuje, je na správním orgánu, aby posoudil, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení.

[14] V další námitce stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že se ustanovení § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu vztahují na všechny důkazy

listinou a jejich provádění beze zbytku. Stěžovatel má naopak za to, že se vztahují pouze na některé kategorie důkazů podle § 53 správního řádu, u nichž je zaznamenání provedení důkazu opodstatněno. Ochrana práv účastníků řízení totiž podle stěžovatele nebude efektivnější pouze v důsledku toho, že poté, co oprávněná úřední osoba přečte listinu vloženou ve správním spise, učiní záznam, či sepíše protokol obsahující údaj o tom, kdy a kde listinu přečetla. Tento postup nenaplnuje účel ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, o čemž svědčí i to, že za situace, kdy je listina součástí spisu, do něhož může účastník řízení kdykoli podle § 38 odst. 1 správního řádu nahlížet, nenapomáhají údaje, jež mají být v protokolu uvedeny podle § 18 odst. 2 správního řádu, zvýšit efektivitu ochrany práv účastníka řízení. Postup podle naposledy uvedeného ustanovení správního řádu tak podle stěžovatele správní řízení zbytečně formalizuje a prodlužuje, aniž by splnil svůj předvídaný účel. V této souvislosti stěžovatel poukázal na obsah komentáře ke správnímu řádu (viz Vedral, Josef, Správní řád. Komentář, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, komentář k § 53 odst. 6, třetí odstavce textu na str. 536, první odstavce textu na str. 537). Stěžovatel v této souvislosti dále zmínil, že i za situace, kdy je provádění dokazování a sepsání protokolu či učinění záznamu o provádění dokazování opodstatněné, nemá zpravidla vada, spočívající v tom, že se ve správním spisu protokol o provedení důkazu nenachází, vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

[15] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31 A 9/2011 – 47 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti opětovně poukázala na skutečnost, že stěžovatel pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení vypustil jeden z výroků o vině a pouze v odůvodnění rozhodnutí uvedl, proč tak učinil. Nepochopení zásad trestního řízení stěžovatelem podle žalobkyně vyplývá z jeho názoru, že protokoly o kontrole nejsou důkazem, ale jiným podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, jímž se důkaz neprovádí. To by však znamenalo, že by neexistoval žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru, že správní delikt byl spáchán. Závěr stěžovatele, že důkaz veřejnou listinou se neprovádí, je podle žalobkyně zcestný a svědčí o jeho špatné znalosti zásad dokazování a celého správního řízení. Ustanovení správního řádu týkající se dokazování nejsou závazná jen pro správní orgán prvního stupně, ale pro každý správní orgán. Stěžovatel tak měl žalobkyni o provádění důkazu listinou vyrozumět a umožnit jí vyjádřit se znovu k podkladům řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud tak neučinil, zatížil řízení závažnými vadami. Podle žalobkyně je tak kasační stížnost nedůvodná. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je

pokračování

podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[19] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoli stěžovatel formálně uvedl důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. fakticky k němu neuplatnil žádnou konkrétní argumentaci a neuvedl žádné důvody, pro které by napadený rozsudek krajského soudu měl být nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud takový důvod ani sám neshledal, naopak rozsudek krajského soudu považuje za srozumitelný, dostatečně odůvodněný a ani v řízení před krajským soudem nezjistil žádné podstatné vady.

[22] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení toho, zda se stěžovatel v průběhu odvolacího řízení dopustil procesních pochybení při dokazování a zda postupoval správně, pokud o jednom ze skutků, o němž bylo vedeno řízení před správním orgánem prvního stupně, nerozhodl ve výrokové části rozhodnutí.

[23] Podle § 18 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době, *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též poříditi obrazový nebo zvukový záznam.*

[24] Podle § 51 odst. 2 správního řádu, *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

[25] Podle § 53 odst. 6 správního řádu, *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*

[26] Podle § 68 odst. 2 správního řádu, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

[27] Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví, ve znění účinném v rozhodné době, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že uvede do oběhu produkt v rozporu s § 27 odst. 4, 5 a 6.*

[28] Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropských společenství upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.*

[29] Námitce stěžovatele, podle které nebylo třeba ohledně správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví rozhodnout výrokem, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Stěžovatel tuto námitku odůvodnil tím, že skutek, jímž se žalobkyně měla dopustit tohoto správního deliktu, byl jak v oznámení o zahájení správního řízení, tak i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán natolik neurčitě, že z něj nebylo seznatelné, kdy, kde a čeho konkrétně se měla žalobkyně dopustit. Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na závěry uvedené v rozsudku napadeném kasační stížností, v nichž krajský soud důkladně, logicky, přehledně a přesvědčivě zdůvodnil svůj závěr o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele, spočívající v tom, že jím nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení, neboť ve výroku nebylo rozhodnuto o správním deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví. Krajský soud postupoval zcela správně, pokud zohlednil obsah oznámení o zahájení správního řízení, výroků rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a poté poukázal na rozhodující roli výroku správního rozhodnutí, kterým musí být rozhodnuto o celém předmětu řízení. Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné zdůraznit, že z ustanovení § 68 odst. 2 věty první správního řádu, podle které *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení*, výslovně vyplývá, že ve výroku rozhodnutí je třeba rozhodnout o celém předmětu řízení. V posuzované věci bylo od samého počátku předmětem řízení jednání žalobkyně, jimiž se měla dopustit dvou samostatných správních deliktů. Není proto možné, aby stěžovatel, jehož rozhodnutím se správní řízení končí, rozhodl výrokem pouze o jednom z nich, tj. pouze o části předmětu řízení.

[30] Stěžovatelem namítaná nepřesnost ve vymezení správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví jej proto nezabavuje povinnosti o tomto správním deliktu rozhodnout. Podle názoru Nejvyššího správního soudu navíc nejsou nedostatky v popisu skutku, kterým se žalobkyně měla dopustit správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví natolik zásadní, aby to zcela znemožnilo stěžovateli se údajným spácháním tohoto správního deliktu zabývat a poté o něm výrokem rozhodnout. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 8. 2007, čj. 4386/189/7/2007-SŘ, stejně jako ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice skutečně není specifikováno místo a čas spáchání skutku, který tudíž v skutku nebyl vymezen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, jak na to poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti. V uvedených aktech správního orgánu prvního stupně tak byl skutek vymezen v rozporu s požadavkem jeho nezaměnitelného vymezení vyplývající z ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73), vyplývá z nich nicméně alespoň to, jakým způsobem (nedodržení pravidel pro označení) měla žalobkyně porušit relevantní právní předpis (čl. 47 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 ze dne 17. května 1999 o společné organizaci trhu s vínem). Specifikace

pokračování

skutku, kterým mělo dojít ke spáchání deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví, je však zcela zřejmá jednak z kontrolního protokolu ze dne 26. 3. 2007, č. j. P050-70072/07, který předcházел zahájení správního řízení, jednak i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně vytýkal žalobkyni to, že obchodní doklady žalobkyně (faktury, dodací listy a průvodní doklady) neobsahují označení vinařských produktů v souladu s citovanými předpisy EU, konkrétně neobsahovaly číslo šarže a vinařskou zónu, ze které přepravovaný produkt pochází. Je tedy zcela zřejmé, ohledně jakého skutku bylo řízení ve věci spáchání deliktu dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví vedeno a je rovněž zřejmé, že to této části předmětu řízení stěžovatel nijak nerozhodl [např. zastavením řízení ohledně deliktu dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví, případně vyloučením této části předmětu řízení k samostatnému řízení].

[31] Rozhodnutí o této části řízení je však významné i z hlediska právní jistoty žalobkyně, tedy zda může být ve věci údajného deliktu dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví znovu trestána, ať v již dne 20. 8. 2007 zahájeném, avšak dosud nijak formálně neukončeném správním řízení, nebo v nově zahájeném řízení týkajícím se stejného skutku (není zřejmé, zda by takovému novému řízení bránila překážka věci rozhodnuté). Jak vyplývá z těchto úvah, nelze se v žádném případě spokojit se zmínkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelky, kde se uvádí, že tento delikt byl z výroku „vypuštěn“. Nejvyšší správní soud proto k této námitce uzavírá, že stěžovatel se ve výroku rozhodnutí nevypořádal s celým předmětem řízení, což představuje závažnou vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí stěžovatele, pro kterou je třeba jeho rozhodnutí zrušit.

[32] Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal s jeho argumentací ohledně nepřesného vymezení správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tato námitka totiž nebyla v žalobě vůbec vznesena (žaloba totiž byla podána žalobkyní, nikoli stěžovatelem) a krajský soud se jí tudíž ani nemohl zabývat, nehledě k tomu, že obsah odůvodnění rozhodnutí stěžovatele již nemohl napravit jeho nezákonnost spočívající v nevyčerpání celého předmětu řízení ve výroku tohoto rozhodnutí.

[33] Nejvyšší správní soud se dále věnoval námitkám, kterými stěžovatel zpochybňoval správnost závěrů krajského soudu, v nichž stěžovateli vytknul pochybení při vedení řízení a dokazování. Na rozdíl od stěžovatele má Nejvyšší správní soud za to, že odkaz krajského soudu na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, je přílehlavý, neboť závěry uvedené v tomto usnesení jsou pro posuzovanou věc relevantní. Posuzovaná věc totiž, stejně jako věc, kterou se zabýval rozšířený senát, spadá do oblasti správního trestání a správní orgány v řízeních o těchto věcech postupovaly podle správního řádu. V uvedené věci se rozšířený senát primárně zabýval povahou důkazu audiovizuálním záznamem ve správním řízení (dospěl k závěru, že se jedná o důkaz ohledáním), jeho prováděním mimo ústní jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a zejména pak otázkou protokolace důkazu v souladu s § 18 správního řádu. Při posouzení věci dospěl ve vztahu k dokazování v řízení před správními orgány v oblasti správního trestání k obecně platným závěrům, které tak jsou plně aplikovatelné také v posuzované věci, když mimo jiné uvedl, že „České mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť

nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provádí. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu „trestního obvinění“, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“

[34] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumentací stěžovatele, ve které s poukazem na závěry uvedené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80 a ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117 a skutečnost, že kontrolní protokoly se nacházejí již ve správním spisu správního orgánu prvního stupně, dovozoval, že protokoly o kontrolních zjištěních nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 53 správního řádu, ale toliko za podklady rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu. Z ustálené judikatury správních soudů totiž vyplývá, že protokoly o kontrolních zjištěních představují v řízeních, v nichž správní orgán z obsahu těchto protokolů vychází, důkaz ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (starý správní řád), nyní listinný důkaz podle § 50 odst. 1 správního řádu.

[35] V již zmíněném rozsudku sp. zn. 4 As 21/2007 Nejvyšší správní soud uvedl, že „poukazuje na dosavadní judikaturu, od níž nemá důvodu se odchýlit, kdy například podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99 – 45, I. Výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. II. Skutečnost, že správní řízení o uložení pokuty navazovala na kontrolní činnost podle zákona ČNR č. 9/1991 Sb. a zákona ČNR č. 552/1991 Sb., nezabývá správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci (§ 46, § 32, § 3 odst. 4 správního řádu) a nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci provedené kontroly“. Dále pak dospěl k závěru, že „při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb. [které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování. Jak již bylo uvedeno, výsledky kontroly provedené podle zákona č. 552/1991 Sb., mohou být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak

pokračování

samy o sobě nenabrazují, ani nemohou nahradit, dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce.“

[36] Závěr, že kontrolní protokol pořízený při kontrolní činnosti podle zákona o státní kontrole představuje důkaz, pak Nejvyšší správní soud explicitně vyslovil v rozsudku ze dne 19. 4. 2006, č. j. 6 Ads 18/2005 - 65, publ. pod č. 1315/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „Provádění státní kontroly obecně není správním řízením, rozhodnutí, která jsou v jejím průběhu vydávána (například o námitkách), nejsou akty, kterými by se zakládala práva či povinnosti. Výsledek kontroly (protokol) není meritorním rozhodnutím, které by mohlo být k žalobě přezkoumáváno soudem; je však důkazem, důkazním prostředkem, jímž je podávána zpráva o určité skutečnosti. Takovýto důkaz, jak výše uvedeno, musí být opatřen v souladu s právními předpisy (§ 34 odst. 1 správního řádu).“

[37] Odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, podle kterého, *pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví soud vychází z údajů obsažených ve správním spisu, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s., je nepřipadný a nepřiléhavý.* Závěry a zásady týkající se postupu soudu při soudním přezkumu správních rozhodnutí totiž nelze bez dalšího aplikovat rovněž ve správním řízení, neboť soudní a správní řízení se v celé řadě ohledů a aplikovaných principů značně liší. Jeden z těchto podstatných rozdílů spočívá právě v tom ohledu, že správní orgán (zejména pak správní orgán prvního stupně) v průběhu správního řízení obstarává důkazy tak, aby v souladu se zásadou materiální pravdy, vyjádřenou v § 3 správního řádu, řádně zjistil skutkový stav a mohl ve věci rozhodnout. Naproti tomu soud v rámci soudního přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí podle soudního řádu správního dokazování nemusí provádět, pakliže lze rozhodnout na základě obsahu správního spisu a účastníci řízení nenavrhují provedení důkazů; při přezkumu správnosti a zákonnosti postupů a závěrů správních orgánů tak soud vychází z obsahu správního spisu.

[38] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že podklady pro závěr o majetkových poměrech žalobkyně, které mu sama žalobkyně předložila, nejsou důkazy ve smyslu § 53 správního řádu ale pouze podklad rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 téhož zákona. V případě této námítky stěžovatel argumentoval tím, že za důkazy je třeba považovat pouze takové podklady, které správní orgán vedou k závěru o skutku (protiprávním jednání). K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že důkazy jsou jedním z podkladů rozhodnutí správního orgánu, jejichž demonstrativní výčet je vyjmenován v § 50 odst. 1 správního řádu. K obstarávání a provádění důkazů dochází v průběhu dokazování, což je proces, který zahrnuje úkony správního orgánu, jejichž cílem je zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu a bylo v souladu s právními předpisy. V souladu s již zmíněnou zásadou materiální pravdy postupuje správní orgán při obstarávání podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (tj. i důkazů) tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ustanovení § 52 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Majetkové poměry žalobkyně, které byla uložena pokuta, podle názoru Nejvyššího správního soudu spadají v posuzované věci spolu s naplněním skutkových podstat správních deliktů, jichž se měla žalobkyně dopustit, pod zjišťovaný skutkový stav, neboť stěžovatel musel zjistit majetkové poměry žalobkyně, aby se mohl zákonným a přesvědčivým způsobem vypořádat s její odvolací námitkou ohledně

likvidační výše uložené pokuty. Listiny dokládající majetkové poměry žalobkyně je tudíž třeba považovat za důkazy ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle kterého, „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.*“ K závěru o tom, že listiny dokládající majetkové poměry žalobkyně mají povahu důkazu ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, ostatně vede také samotné znění tohoto ustanovení, neboť listiny dokládající majetkové poměry nelze považovat za žádný jiný z demonstrativního výčtu podkladů rozhodnutí uvedeného v tomto ustanovení správního řádu. Nejedná se totiž o návrh účastníka řízení (žalobkyně), skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti, podklad od jiného správního orgánu nebo orgánu veřejné moci ani o obecně známou skutečnost.

[39] Z výše uvedeného tak vyplývá nesprávnost závěru stěžovatele, podle kterého se v případě všech podkladů jeho rozhodnutí (tj. kontrolních protokolů a listin dokládajících majetkové poměry žalobkyně) jedná nikoli o důkazy, ale o jiné podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu.

[40] Důvodnou není ani námitka v níž stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu, že důkazy musí být primárně prováděny při ústním jednání. Argumentaci stěžovatele lze přisvědčit pouze potud, že správní řízení je obecně ovládáno zásadou písemnosti. Tento závěr nevyplývá z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, ale z ustanovení § 15 odst. 1 správního řádu, podle kterého, *jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu stanoví, že ústní jednání nařídí správní orgán v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Správní řád tedy v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Z ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu je však podle Nejvyššího správního soudu patrný požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení umožněna přítomnost. V posuzované věci stěžovatel ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání. Listinami dokládajícími majetkové poměry žalobkyně přitom prováděl dokazování, neboť při posouzení věci vycházel z jejich obsahu. Pokud správní orgán provádí dokazování mimo ústní jednání, je podle § 51 odst. 2 správního řádu o tomto postupu povinen účastníka řízení vyrozumět, což však stěžovatel neučinil a nezbývá tak než konstatovat, že se v tomto ohledu dopustil jistého pochybení.

[41] V rámci odvolacího řízení se stěžovatel dopustil také dalšího pochybení, které spočívá v tom, že přestože si v průběhu odvolacího řízení obstaral listiny dokládající majetkové poměry žalobkyně, kterými prováděl dokazování, neumožnil žalobkyni uplatnit její právo vyjádřit se k podkladům řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Povinnost správního orgánu postupovat podle tohoto ustanovení správního řádu

pokračování

v případech, kdy si v průběhu odvolacího řízení obstará nové podklady pro své rozhodnutí, přitom vyplývá přímo ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které mimo jiné stanoví, že *podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.*

[42] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého se ustanovení § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu beze zbytku vztahují na všechny důkazy listinou a jejich provádění. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že krajský soud nedospěl k takto obecnému kategorickému závěru, neboť z odůvodnění jeho rozsudku je zřejmé, že stěžovateli především vyknul pochybení spočívající v tom, že v posuzované věci nevyhotovil protokol podle ustanovení § 18 správního řádu za situace, kdy prováděl dokazování mimo ústní jednání. Při posouzení této námítky je třeba vycházet ze shora uvedeného závěru, že listiny dokládající majetkové poměry žalobkyně, které si stěžovatel vyžádal, představují listinné důkazy ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, kterými stěžovatel prováděl dokazování mimo ústní jednání. Stěžovatel tudíž měl postupovat podle § 18 správního řádu, z kterého vyplývá, že o provedení důkazu listinou, pokud je prováděn mimo ústní jednání, se sepisuje protokol. Z obsahu spisu je zřejmé, že stěžovatel takto nepostupoval a žádný protokol podle § 18 správního řádu nevyhotovil. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem konstatuje, že stěžovatel postupoval v rozporu s ustanovením § 18 správního řádu. Také tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz již několikrát zmíněné usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, v němž rozšířený senát zdejšího soudu vyslovil, že *pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu*). S ohledem na výše uvedené tak je zřejmé, že správný není ani závěr stěžovatele, podle kterého se postup podle § 18 odst. 1, či podle § 53 odst. 6 správního řádu ve vztahu k listinným důkazům předloženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení nepoužije.

[43] V posuzované věci je podle názoru Nejvyššího správního soudu nicméně třeba přihlídnout ke skutečnosti, že stěžovatel se tohoto pochybení dopustil ve vztahu k listinám dokládajícím majetkové poměry žalobkyně předložených mu samotnou žalobkyní. Žalobkyně byla tudíž nepochybně seznámena s jejich obsahem. Za této situace je vyhotovení protokolu podle § 18 správního řádu do značné míry pouze formální záležitostí a Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že toto procesní pochybení se nemohlo práv stěžovatelky nijak dotknout a nemohlo mít ani za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Rozhodnutí stěžovatele bylo však třeba zrušit pro výše již zmíněnou závažnou vadu spočívající v nevyčerpání předmětu řízení ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud postupoval zcela správně, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[44] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[45] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně, jež naopak byla ve věci úspěšná, požádala o náhradu nákladů kasačního řízení. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena zástupcem JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 cit. vyhl.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí 3100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupci též náleží paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 21 %, neboť zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH. Celková výše nákladů, jež je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni tedy činí 4 114 Kč. Stěžovatel je podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinen náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobkyně. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu